

FRANK HERBERT

DUNE

ARMADA
CLASIC

Seria DUNE:

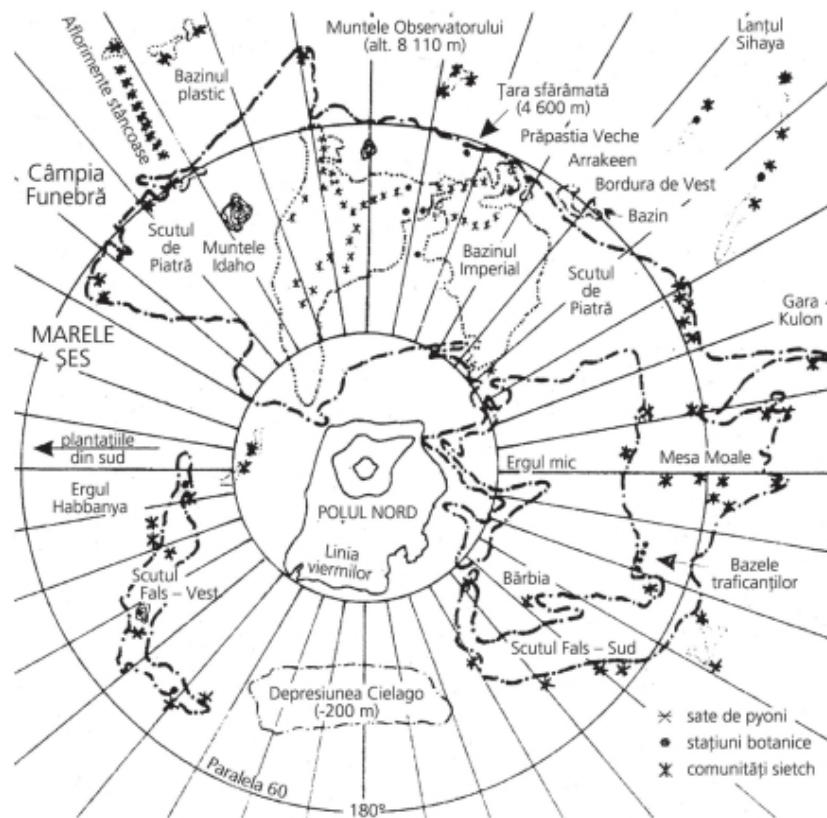
Dune
Mântuitorul Dunei
Copiii Dunei
Împăratul-Zeu al Dunei
Ereticii Dunei
Canonicatul Dunei

FRANK HERBERT
DUNE

Ediția a VII-a

Traducere din limba engleză
ION DORU BRANA

Celor a căror activitate se desfășoară dincolo de hotarul ideilor, în lumea „adevăratelor materiale”, ecologilor din ținuturile aride, oriunde s-ar afla și în orice epocă ar lucra, le dedic, cu modestie și admirație, această încercare de previziune.

Observații cartografice

Bază pentru determinarea altitudinii: Bledul Mare.

Bază pentru longitudine: meridianul care traversează Muntele Observatorului.

Bledul Mare: vast deșert plat, deosebit de zonele cu dune care formează ergurile. Deșertul se întinde între circa 60° latitudine nordică și 70° latitudine sudică. În cea mai mare parte, este alcătuit din nisip și rocă, cu rare aflorimente din stratul de bază.

Bordura de Vest: escarpament înalt (4 600 m) deasupra Scutului de Piatră, lângă Arrakis.

Carthag: la aproximativ 200 km nord-est de Arrakeen.

Cămpia Funebră: erg deschis.

Dolina polară: 500 m sub nivelul Bledului.

Falia Roșie: 1 582 m sub nivelul Bledului.

Linia viermilor: indică limita septentrională a pătrunderii viermilor. (Factorul determinant nu este temperatura, ci umiditatea.)

Marele Șes: depresiune deschisă, din erguri și stânci, la 100 m deasupra nivelului Bledului. În Marele Șes se află cuveta salină pe care a descoperit-o Pardot Kynes (tatăl lui Liet-Kynes). Între Sietch Tabr și comunitățile sietch indicate spre sud, aflorimentele stâncoase ajung până la 200 m altitudine.

Pasul Harg: gorganul în care se află craniul Ducelui Leto domină această trecătoare.

Pasul Vânturilor: înconjurat de pereți înalți de piatră, se deschide înspre satele din doline.

Plantațiile din sud: nu apar pe această hartă. Sunt situate la aproximativ 40° latitudine sudică.

Prăpastia Veche: crevasă adâncă de 2 240 m, în peretele Scutului de Piatră, lângă Arrakeen. A dispărut în urma exploziei atomice ordonate de Paul Muad'Dib.

CARTEA ÎNTÂI

DUNE

„Începutul este momentul în care trebuie acordată cea mai mare atenție corectitudinii echilibrelor. Fiecare soră Bene Gesserit știe lucrul acesta. Iată de ce, atunci când începeți studiul vieții lui Muad'Dib, aveți mai întâi grijă să îl plasați în timp: s-a născut în cel de-al 57-lea an al Împăratului Padișah Shaddam al IV-lea. Apoi, luați bine aminte la locul lui Muad'Dib în spațiu: planeta Arrakis. Nu vă lăsați amăgiți de faptul că a văzut lumina zilei pe Caladan și că și-a petrecut primii cincisprezece ani din viață acolo. Patria sa veșnică este Arrakisul, planeta cunoscută și sub numele Dune.“

Fragment din *Manualul lui Muad'Dib* de Prințesa Irulan

In săptămâna dinaintea plecării pe Arrakis, când agitația ultimelor pregătiri ajunsese aproape de nesuportat, o femeie bătrână o vizită pe mama lui Paul.

Era o noapte caldă la Castelul Caladan și străvechiul edificiu, cămin al familiei Atreides timp de douăzeci și șase de generații, era învăluit în răcoarea umedă care preceda întotdeauna schimbarea vremii.

Bătrâna fu introdusă prin ușa dosnică de la capătul galeriei boltite ce ducea la dormitorul lui Paul și putu să arunce o privire în camera băiatului.

Paul era întins în pat, dar nu dormea. La lumina slabă a unei lămpi cu suspensie, lăsată să plutească deasupra podelei, băiatul

de la gingiile decolorate și dinții argintii, de metal, ce scânteiau la fiecare cuvânt pe care-l rostea.

- Un fiu de Duce *trebuie* să se priceapă la otrăvuri, zise ea. Așa cer vremurile în care trăim, nu? Le știi pe toate, firește... Musky, otrava pentru băuturi. Aumas, otrava pentru mâncăruri. Otrăvurile rapide, otrăvurile lente și toată gama de otrăvuri intermediare. Astăzi ai să faci cunoștință cu una nouă: gom jabbar. Otrava care nu ucide decât animalele.

Mândria birui frica lui Paul.

- Insinuezi că fiul unui Duce ar fi un animal? șuieră el.

- Insinuez, să zicem, că ai putea fi om, replică bătrâna. Gata! Nu cumva să mai miști! Sunt bătrână, dar mâna mea va apuca să-ți înfigă acul în gât înainte de a putea să-mi scapi.

- Cine ești? șopti Paul. Cum de-ai reușit s-o faci pe mama să mă lase singur cu tine? Ești din neamul lui Harkonnen?

- Harkonnen? Cerule, nu! Acum taci!

Un deget uscat îi atinse gâtul. Paul își înăbuși imboldul involuntar de a sări în lături.

- Bine, zise bătrâna. Ai trecut de prima încercare. Să-ți spun ce urmează: dacă scoți mâna din cutie, mori. Asta-i singura regulă. Lasă-ți mâna în cutie și vei trăi. Trage-o afară și vei muri.

Paul respiră adânc, ca să-și potolească tremurul.

- Un singur strigăt al meu ar fi de-ajuns ca servitorii noștri să năvălească aici și să mori *tu*.

- Servitorii nu vor trece de maică-ta, care stă de strajă la ușă. Fii sigur de asta. Maică-ta a supraviețuit aceleași încercări. Acum e rândul tău. Ar trebui să te simți mândru... Se-ntâmplă foarte rar să-i încercăm astfel pe copiii de sex masculin.

Curiozitatea reduse frica lui Paul la un nivel suportabil. În vocea bătrânei auzise, fără îndoială, adevărul. Dacă mama sa stătea într-adevăr de pază la ușă... dacă era într-adevăr vorba de o încercare... Dar, orice-ar fi fost, n-avea scăpare. Era prizonierul mâinii care-i atinge gâtul, prizonierul gom jabbarului. Își aminti cuvintele Litanei împotriva Fricii, incantația din ritualul Bene Gesserit pe care o învățase de la mama sa.

Să nu mă tem. Frica ucide mintea. Frica este moartea mărunță, purtătoarea desființării totale. Voi înfrunta frica. O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine. Și, după ce va fi trecut, îmi voi întoarce ochiul interior și voi privi în urma ei. Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic. Voi rămâne doar eu.

Își regăsi calmul și spuse:

- Dă-i drumul, bătrâno!

- Bătrâno! croncăni ea. Nu s-ar spune că-ți lipsește curajul. Ei bine, vom vedea, domnișorul! Se aplecă la urechea lui și șopti: Vei simți durere în mâna din cutie. Suferință. Dar ia aminte! De-ți tragi mâna, îți voi străpunge gâtul cu gom jabbarul, iar moartea va veni la fel de iute ca securea călăului. Retrage-ți mâna și gom jabbarul îți ia viața! Ai înțeles?

- Ce-i în cutie?

- Suferință.

Furnicăturile din mână se accentuează. Paul își strânse buzele. *Ce fel de încercare-i asta?* se întrebă. Furnicăturile se transformară în mâncărime.

- Ai auzit de animalele care-și retează cu colții laba ca să scape din capcană? îl întrebă bătrâna. Un viclesug demn de un animal. Omul însă trebuie să rămână în capcană, să îndure suferința și să se prefacă mort, ca să-l nimicească apoi pe cel ce-i amenință întreaga specie.

Mâncărimea deveni usturime, apoi arsură ușoară.

- Pentru ce faci asta? întrebă Paul.

- Ca să aflu dacă ești om. Taci!

Paul își încleștă pumnul stâng, în timp ce senzația de arsură din cealaltă mână creștea. Creștea încet: valuri, valuri de căldură... Își simți unghiile mâinii libere înfigându-se în palmă. Încercă să îndoie degetele de la mâna care luase foc, dar degetele nu voiau să-l asculte.

- Arde! bolborosi el.

- Taci!

Durerea începu să-i palpitate în susul brațului. Fruntea i se acoperi de sudoare. Fiecare fibră a trupului îi striga să-și tragă mâna

din puțul cu flăcări... dar... gom jabbarul! Fără să-și miște capul, trase cu coada ochiului spre acul otrăvit care pândea în dreptul gâtului. Își dădu seama că respiră sacadat, încercă să-și domolească ritmul respirației, dar nu izbuti.

Suferință!

Lumea din jurul lui rămase pustie. Nu mai era nimic, decât mâna care agoniza și, la câțiva centimetri de el, chipul brăzdat de riduri care îl sfredelea cu privirea.

Avea buzele atât de uscate, încât nu îndrăznea să le întredeschidă.

Arde! Arde!

I se păru că simte pielea mâinii plesnind, carbonizându-se, că sub ea carnea se desprinde și cade, dezvelind oasele calcinate.

Arsura încetă.

Ca la comanda unui buton, durerea conțeni.

Paul își simți brațul drept tremurând spasmodic și trupul scaldat în sudoare.

- Ajunge, murmură bătrâna. Kull wahad! Niciun copil de sex feminin n-a rezistat vreodată atât timp. Cred că voiam să nu izbutești.

Se lăsă pe spate și luă gom jabbarul de la gâtul lui Paul.

- Scoate-ți mâna, tinere om, și privește-o!

Paul își înăbuși un fior dureros, privi golul negru pe care mâna sa părea că nu vrea să-l părăsească. Amintirea proaspătă a suferinței îi împiedica orice mișcare. Rațiunea îi spunea că avea să scoată din cutie un ciot înnegrit.

- Scoate-o! se răsti bătrâna.

Își smulse mâna din cutie și o privi înmărmurit. Niciun semn. Carnea nu purta nicio urmă a torturii. Ridică mâna, o răsuci, îndoi degetele.

- Durere prin inducție nervoasă, explică bătrâna. Nu ne putem îngădui să schilodim ființe cu potențial uman. Ah, ce n-ar da unii să afle secretul cutiei!

Ascunse obiectul sub rasă.

- Dar durerea... rosti Paul.

- Durerea! pufni ea. Un om trebuie să-și stăpânească fiecare nerv.

Paul simți durere în mâna stângă. Își descleștă degetele, privi cele patru urme însângerate lăsate de unghiile care îi mușcaseră palma. Lăsă mâna în jos și se uită la bătrâna.

- I-ai făcut asta și mamei?

- Ai cernut vreodată nisip printr-o sită? întrebă ea.

Fulgerarea tangențială a întrebării ricoșă în mintea lui la un nivel superior al conștiinței. *Nisip printr-o sită.* Încuviință, dând din cap.

- Noi, cele din Bene Gesserit, cernem indivizii ca să descoperim ființele umane.

Paul ridică mâna dreaptă, reînviind amintirea suferinței.

- Și asta-i tot?... Suferință! Atâta tot?

- Ți-am observat reacția la suferință, băiete. Suferința nu-i decât axa încercării. Maică-ta te-a învățat cum observăm noi. Am văzut semnele învățăturilor ei. Asta e încercarea noastră: criză și observație.

Paul desluși în glasul ei confirmarea celor rostite și spuse:

- Adevărat!

Bătrâna îl privi lung. *Percepe adevărul! El să fie? Să fie într-adevăr el?* Apoi gândi: *Speranța întunecă observația!* și își înăbuși emoția.

- Văd că știi când oamenii cred ceea ce spun.

- Știu.

În vocea lui răzbătura armonicile capacităților verificate de experiență și ea le auzi. Rosti cu glas surd:

- Poate că ești Kwisatz Haderach. Stai jos, frate mic! Așază-te aici, la picioarele mele!

- Prefer poziția în care mă aflu.

- Și maică-ta a șezut cândva lângă mine.

- Eu nu sunt mama.

- Ne cam detești, nu-i așa? Își întoarse capul spre ușă și strigă: Jessica!

Ușa se deschise brusc și mama lui Paul apărură în prag, privind în încăperea cu ochi de cremene. Își văzu fiul și privirea i se îmblânzi. Reuși să schițeze un zâmbet.

- Jessica, ai încetat vreodată să mă urăști? i se adresă bătrâna.

- Te iubesc și te urăsc deopotrivă, răspunse Jessica. Ura, pentru suferința pe care n-am s-o uit niciodată. Dragostea este...

- Este, pur și simplu, o întrerupse bătrâna, dar glasul îi suna blând. Poți rămâne acum, dar să nu vorbești. Închide ușa și ai grijă să nu ne stingherească nimeni.

Jessica intră în cameră, închise ușa și rămase cu spatele rezemat de ea. *Fiul meu trăiește și e... ființă umană. Știam că-i așa... dar... trăiește. Acum pot trăi și eu mai departe.* Simți în spate suprafața compactă, reală, a ușii. Întreaga încăpere, cu tot ce se afla în ea, i se păru deodată palpabilă, pătrunzându-i simțurile.

Fiul meu trăiește!

Paul își privi mama. *A spus adevărul.* Ar fi vrut să iasă, să rămână singur și să se poată gândi la tot ce se întâmplase, dar își dădu seama că nu va putea pleca decât când i se va permite. Bătrâna reușise să-l subjuge... *Amândouă au spus adevărul.* Mama sa fusese supusă aceleiași încercări. Toate astea aveau un scop, un țel. Un țel cumplit... căci suferința și frica fuseseră și ele cumplite. Știa ce erau țelurile cumplite. Erau țeluri în calea cărora nu putea sta nimic. Erau țeluri care-și aveau propria lor existență, propria necesitate. Simți că devenise prizonierul unui țel cumplit. Dar nu știa care era țelul acesta cumplit.

- Băiete, spuse bătrâna, poate că într-o zi va trebui să stai și tu de partea cealaltă a unei uși. Și aceea va fi tot o încercare.

Paul își privi mâna care trecuse prin suferință, apoi se uită la Cucernica Maică. Deslușise în vocea ei ceva necunoscut, o sonoritate pe care încă n-o sesizase la niciun alt glas. Cuvintele ei se conturaseră parcă într-un nimb de lumină. Distincte, materiale. Avu senzația că răspunsurile pe care bătrâna i le-ar putea da acum la orice întrebări ar fi în stare să-l înalțe din lumea lui de carne către ceva mult mai mareț.

- De ce testați ființele umane? o întrebă.
- Ca să-i eliberăm pe oameni.
- Să-i eliberați?

- Odinioară, oamenii au pus mașinile să gândească pentru ei, sperând că astfel se vor elibera. Singurul rezultat a fost că alți oameni cu mașini i-au înrobit.

- „Să nu-ți faci mașină după asemănarea minții omului“, cită Paul.

- Da, aceasta a fost deviza Jihadului Butlerian, reprodusă și în *Biblia Catolică Portocalie*. Dar Biblia ar fi trebuit să spună: „Să nu-ți faci mașină care să imite mintea *umană*.“ L-ai studiat pe mentatul aflat în slujba voastră?

- Am studiat *cu* Thufir Hawat.

- Marea Răscoală ne-a luat cârjele și a silit mintea *umană* să se dezvolte. Au luat ființă școli menite să educe și să antreneze talentele *umane*.

- Școlile Bene Gesserit?

Ea încuviință din cap:

- Au supraviețuit doar două dintre școlile străvechi: Bene Gesserit și Ghilda Spațială. Ghilda, pare-se, pune accentul mai ales pe matematicile pure. Funcția Bene Gesseritului este cu totul alta.

- Politica, rosti Paul.

- Kull wahad! exclamă bătrâna.

O fulgeră din ochi pe Jessica.

- Nu i-am spus nimic, Cuvioșia Ta.

Cucernica Maică se întoarse iarăși spre Paul.

- Ai ghicit fără să ai la îndemână prea multe indicii. Așa este. Politica. Prima școală Bene Gesserit a fost întemeiată de persoane care au întrevăzut necesitatea continuității problemelor umane. Persoanele acelea și-au dat seama că o asemenea continuitate nu poate exista decât dacă se separă specia umană de specia animală... prin selecție artificială.

Pentru Paul, cuvintele Cucernicei Maici își pierdură brusc claritatea. Se simți rănit în ceea ce mama lui numea *instinctul său de dreptate*. Nu pentru că bătrâna ar fi mințit. Nu încăpea îndoială, credea ce spune. Nu, era ceva mai adânc, ceva legat de țelul cumplit.

- Dar mama mi-a spus că multe surori Bene Gesserit nu-și cunosc ascendența, zise el.

- Arhivele noastre păstrează evidența tuturor liniilor genetice. Maică-ta știe că se trage sau dintr-un neam Bene Gesserit, sau dintr-un neam acceptat de Bene Gesserit.

- Atunci cum de nu știe cine-s părinții ei?

- Unii au voie să știe... Cei mai mulți nu. S-ar putea, de pildă, să se fi urmărit împerecherea ei cu o rudă apropiată, pentru a se consolida dominantă unei anumite însușiri genetice. Avem multe motive.

Paul simți iarăși ofensa adusă dreptății.

- Vă asumați dreptul la o mulțime de decizii, rosti el.

Cucernica Maică îl țintui cu privirea, întrebându-se: *Am deslușit cumva critică în glasul lui?*

- Purtăm o povară grea, zise.

Paul simți că șocul încercării se estompează cu repeziciune. Își aținti privirea în ochii bătrânei și spuse:

- Zici că s-ar putea să fiu... Kwisatz Haderach. Ce-i asta? Un gom jabbar uman?

- Paul! interveni Jessica. Nu vorbi pe tonul ăsta cu...

- Dă-mi voie, Jessica, o întrerupse bătrâna. Băietate, ai auzit vreodată de drogul Dreptvorbitoarelor?

- E un narcotic care amplifică puterea de a detecta neadevărul, răspunse Paul. Mi-a spus mama.

- Ai asistat vreodată la Transa Adevărului?

Paul clătină din cap:

- Nu.

- Drogul e periculos, dar conferă într-adevăr putere. Sub efectul drogului, Dreptvorbitoarea poate să viziteze multe locuri din memoria ei - din memoria trupului ei. Noi, Dreptvorbitoarele, cunoaștem multe dintre căile trecutului... dar numai căi feminine. În glasul bătrânei se strecură o undă de mâhnire. Există însă un loc în care nicio Dreptvorbitoare nu poate să ajungă. Locul acela ne respinge, ne îngrozește. Dar se spune că va veni ziua în care un bărbat își va descoperi, în binecuvântarea drogului... ochiul interior. El va vedea ceea ce n-a văzut încă niciuna dintre noi: ambele trecături - cel masculin și cel feminin.

- Pe bărbatul acesta îl numiți Kwisatz Haderach?

- Da. Kwisatz Haderach: cel care poate fi în mai multe locuri deodată. Mulți bărbați au încercat drogul... foarte mulți. Dar niciunul n-a reușit.

- Au încercat și au dat greș? Cu toții?

- O, nu, murmură bătrâna, clătinând din cap. Au încercat și au murit.

desluși în cadrul ușii silueta înaltă a necunoscutei, în spatele căreia stătea mama sa. Bătrâna părea spectrul unei vrăjitoare – părul ca o pânză de păianjen încâlcită, chipul umbrit, ochii asemenea unor diamante scânteietoare.

– Nu-i prea mic pentru vârsta lui, Jessica? Întrebă bătrâna.

Vocea era răgușită și zbârnâitoare, ca un baliset dezacordat. Mama lui Paul răspunse cu glas catifelat de contralto:

– E lucru știut că Atreizii încep să crească târziu, Cuvioșia Ta.

– Am auzit și eu, spuse bătrâna. Dar are deja cincisprezece ani.

– Da, Cuvioșia Ta.

– Nu doarme, observă bătrâna și râse scurt. Ștregarul ăsta viclean trage cu urechea. Dar cei de viță domnească trebuie să fie vicleni. Și dacă-i într-adevăr Kwisatz Haderach... atunci...

În obscuritatea patului, Paul ținea ochii întredeschiși, două fante înguste. Ochii bătrânei – mari și rotunzi ca ochii unei păsări de noapte – îl fixau cu intensitate, parcă tot mai mari, mai strălucitori.

– Somn ușor, ștregar viclean! zise bătrâna. Măine să mi te scoli în puteri ca să înfrunți gom jabbarul.

Apoi se întoarse și ieși, împingând-o pe mama lui Paul, închizând ușa cu o bufnitură surdă.

Paul se întrebă: *Ce-i gom jabbarul?*

Niciunul dintre evenimentele frământate ale ultimelor zile nu i se păruse atât de straniu ca ivirea zgripturoaicei de adineaori.

Cuvioșia Ta.

Și felul în care îi spusese mamei pe nume, „Jessica“, de parcă s-ar fi adresat unei servitoare, nu unei Doamne Bene Gesserit, concubina unui duce și mama moștenitorului ducal.

Să fie gom jabbarul vreunul dintre lucrurile pe care trebuie să le aflu despre Arrakis înainte de-a ajunge acolo? se întrebă.

Murmură pentru sine cuvintele straniei: *Gom jabbar... Kwisatz Haderach...*

Trebuise să învețe o mulțime de lucruri. Arrakis era o lume cu totul diferită de Caladan și mintea lui Paul era o vâltoare de cunoștințe noi. *Arrakis... Dune... Planeta-deșert...*

Explicațiile i le dăduse Thufir Hawat, Maestrul Asasin al tatălui său: dușmanii lor de moarte, Harkonnenii, stăpâniseră vreme de optzeci de ani Arrakisul, cu statut de semifief, în virtutea unui contract încheiat cu Compania CHOAM pentru exploatarea melanjului, mirodenia geriatrică. Acum, Harkonnenii aveau să plece, urmând ca planeta să treacă în stăpânirea Casei Atreides, cu statut de fief deplin. La prima vedere, o victorie pentru Ducele Leto. Dar, precizase Hawat, aparenta izbândă ascundea o primejdie de moarte, pentru că Ducele Leto se bucura de popularitate în rândul Caselor Mari ale Landsraadului.

„Un om popular stârnește invidia celor puternici“, spusese Hawat.

Arrakis... Dune... Planeta-deșert...

Paul adormi. Visă că se afla într-o cavernă arrakiană, înconjurat de oameni tăcuți care se mișcau în lumina palidă a unor licurigloburi. Domnea o atmosferă solemnă, ca într-o catedrală. De undeva îi ajungea la urechi un zgomot abia ghicit – clipocitul unor picături de apă. Deși prins în mrejele visului, Paul știu că-și va aminti totul când se va trezi. Își amintea întotdeauna visele premonitории.

Visul se spulberă.

Paul se trezi în căldura patului... Gândurile îl năpădiră iarăși...

Poate că lumea Castelului Caladan, unde nu avusese parte de tovarăși de joacă de vârsta lui, nu merita gânduri triste la despărțire. Doctorul Yueh, învățătorul lui, îi dăduse de înțeles că pe Arrakis sistemul de clasă al faufrelucilor nu era respectat cu prea multă strictețe. Planeta adăpostea oameni care trăiau liberi la marginea deșertului, fără caid sau bashar... oameni asemenea mirajelor pustiului: fremenii, care nu figurau în niciun recensământ al Domeniilor Imperiale.

Arrakis... Dune... Planeta-deșert...

Paul își simți tensiunile lăuntrice și se hotărî să pună în aplicare una din lecțiile pentru minte-și-trup pe care le învățase de la mama sa. Trei respirații rapide declanșară procesul: trecu în starea de percepție flotantă... își adaptă conștiința. Apoi... dilatație aortică...

evitarea mecanismului neadaptat al conștiinței... conștiința preferențială... îmbogățirea sângelui și irigarea rapidă a regiunilor suprasolicitate... *Nu se poate obține hrană-siguranță-libertate numai pe baza instinctului...* Conștiința animală nu depășește momentul, după cum nu recunoaște posibilitatea dispariției victimelor... animalul distruge, fără să producă... plăcerile animale rămân la nivel senzorial, percepția le scapă... omul are nevoie de o grilă prin intermediul căreia să observe universul... adaptarea preferențială a conștiinței creează o asemenea grilă... perfecțiunea corpului rezultă din concordanța fluxului nervos și sangvin cu înțelegerea profundă a necesităților celulare... lucruri/celule/ființe... toate sunt trecătoare, toate luptă pentru a dobândi fluxul permanenței...

Lecția se depănă mai departe, și mai departe, în conștiința flotantă...

Când lumina galbenă a dimineții atinse pervazul ferestrei, Paul o simți prin pleoapele lăsate. Deschise ochii, recunosc decorul familiar al grinzilor de pe tavanul dormitorului, auzi din nou ecourile vieții febrile din castel.

Ușa odăii se deschise și mama sa privi înăuntru. Pe ovalul impenetrabil al feței, ochii verzi îl fixau, gravi. Părul ei, de culoarea bronzului vechi, era strâns cu o panglică neagră, trecută peste coroană.

- Văd că ești treaz, spuse ea. Ai dormit bine?

- Da.

În timp ce îi alegea hainele de pe rafturile dulapului, Paul îi privi silueta înaltă și observă în poziția umerilor semnele încordării. Un ochi obișnuit n-ar fi remarcat nimic, dar pe el îl învățase totul chiar ea, antrenându-l după Metoda Bene Gesserit, educându-i spiritul de observație. Mama se întoarse. Îi întinse o tunică semiprotocolară, cu șoimul roșu - blazonul Casei Atreides - brodat deasupra buzunarului de la piept.

- Îmbracă-te repede! Cucernica Maică așteaptă.

- Mi s-a arătat odată în vis. Cine e?

- Fosta mea educatoare de la Școala Bene Gesserit. Acum e Dreptvorbitoarea Împăratului. Paul... Mama șovăi, apoi urmă: Să-i povestești despre visele tale.

- Bine. Datorită ei am obținut Arrakisul?

- Nu am obținut Arrakisul.

Jessica scutură praful imaginar de pe o pereche de pantaloni pe care îi atârna apoi, împreună cu tunica, pe cuierul de lângă pat.

- Grăbește-te! Să n-o lăsăm pe Cucernica Maică să aștepte!

Paul se ridică în capul oaselor și își strânse genunchii cu brațele.

- Ce-i gom jabbarul? Întrebă.

Din nou, deprinderile pe care i le formase tot ea îi dezvăluiră o ezitare aproape imperceptibilă, o trădare infimă a nervilor, în care Paul recunosc spaimea.

Jessica se apropie de fereastră, dădu în lături draperiile, privi o clipă dincolo de lunca râului, spre Muntele Syubi.

- Ai să afli curând ce-i... gom jabbarul, rosti ea.

Paul desluși frică în glasul ei și constatarea îl intrigă.

Jessica spuse fără să-și întoarcă fața:

- Cucernica Maică așteaptă în salonul meu. Grăbește-te, te rog! Așezată într-un jilț tapițat, Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam își ridică privirea când mama și fiul intrară. De-o parte și de alta, ferestrele salonului dominau panorama meandrelor sudice ale râului și covorul verde al domeniilor familiei Atreides, dar Cucernica Maică ignoră priveliștea. În dimineața aceasta își simțea vârsta și nu prea reușea să-și înăbușe iritarea. Dădu vina pe lipsa de confort a voiajului, dar și pe contactul cu odioasa Ghildă Spațială și mașinațiile ei misterioase. Era însă vorba de o misiune care necesita intervenția unei Bene-Gesserit-cu-darul-Vederii. Nici măcar Dreptvorbitoarea Împăratului Padișah nu se putea sustrage de la anumite îndatoriri.

Afurisita asta de Jessica! gândi Cucernica Maică. *Măcar de ne-ar fi născut o fată, după cum i s-a poruncit!*

Jessica se opri la trei pași de jilț și făcu o plecăciune discretă, abia atingându-și fusta cu mâna stângă. Paul se înclină scurt, așa cum îl învățase maestrul său de dans să salute „când rangul persoanei este îndoielnic“.

Cucerniceii Maici nu-i scăpă amănuntul.

- Un băiat prudent, Jessica.

Jessica își lăsă mâna pe umărul lui Paul și strânse cu putere. Preț de-o bătaie de inimă, în palmă îi pulsă frica. Apoi își regăsi calmul și spuse:

- Așa a fost învățat, Cuvioșia Ta.

De ce-i e frică? se întrebă Paul.

Bătrâna îl studie cu o singură privire sfredelitoare. Ovalul feței lui semăna cu al Jessicai, însă băiatul avea oase puternice. Moștenește de la taică-său, Ducele, părul negru ca pana corbului, dar sprâncenele erau ale bunicului dinspre mamă, cel al cărui nume trebuia să rămână secret... La fel și nasul subțire, disprețuitor... În schimb, ochii verzi aveau căutătura cutezătoare a bătrânului Duce, răposatul bunic din partea tatălui.

Un bărbat care a știut într-adevăr să fie cutezător... până la moarte, gândi Cucernica Maică.

- Învățătura e una, spuse cu voce tare, ingredientul de bază, alta. Vom vedea.

Ochii ei bătrâni o fulgerară pe Jessica.

- Lasă-ne singuri! Îți recomand să practici meditația de liniștire.

Jessica își luă mâna de pe umărul lui Paul.

- Cuvioșia Ta, aș...

- Jessica, știi că trebuie s-o fac.

Nedumerit, Paul își privi mama.

Jessica își îndreptă spatele.

- Da... desigur.

Paul își întoarse privirea spre Cucernica Maică. Deferența și smerenia pe care mama le arăta bătrânei pledau pentru prudență. Dar, din cauza fricii pe care o radia făptura mamei sale, îl cuprinse un sentiment de revoltă amestecată cu neliniște.

- Paul... Jessica se opri, apoi respiră adânc. Paul, încercarea la care vei fi supus... contează foarte mult pentru mine.

- Încercarea? Întrebă Paul, privind-o.

- Nu uita că ești fiul unui Duce, mai spuse Jessica, apoi se răsuci și, în foșnetul uscat al fustei lungi, ieși cu pași repezi din încăpere.

Ușa se închise în urma ei.

Paul se întoarse către bătrână, stăpânindu-și furia:

- De când a ajuns Doamna Jessica să fie expediată ca o servitoare? Un zâmbet adânci pentru o clipă zbârciturile din colțurile gurii bătrânei.

- Doamna Jessica, băiete, *mi-a fost servitoare* vreme de paisprezece ani de școală.

Dădu din cap.

- Și încă o servitoare foarte bună. *Apropie-te!*

Porunca îl șfichiui ca un bici. Paul se pomeni dându-i ascultare înainte de a fi apucat să gândească. *A folosit Glasul*, îi fulgeră prin minte. Se opri la semnul pe care i-l făcu și rămase nemișcat, aproape de genunchii bătrânei.

- Privește! spuse ea.

Scoase din faldurile rasei sale lungi un cub de metal verde, cu latura de vreo cincisprezece centimetri. Îl roti și Paul văzu că una din laturi era deschisă - neagră și înfricoșător de stranie. În cavitatea neagră a cutiei nu pătrundea lumina.

- Vără-ți mâna dreaptă în cutie, porunci bătrâna.

Pe Paul îl săgetă frica. Dădu să se retragă, dar femeia zise:

- Așa-ți ascuți mama?

Băiatul își ridică privirea către ochii de bufniță ai bătrânei. Încet, simțind constrângerea, dar incapabil s-o înlătore, Paul își vârî mâna în cutie. La început, când gaura neagră îi înghiți mâna, simți doar o senzație de răceală, apoi degetele dădură de metal și brațul îi fu străbătut de furnicături, ca și cum i-ar fi amorțit brusc.

O expresie de animal de pradă se întipări pe chipul bătrânei. Ridică mâna dreaptă și o apropie de gâtul lui Paul. Băiatul prinse cu coada ochiului o scânteiere metalică și vru să-și miște capul.

- Stai! se răsti bătrâna.

Glasul, din nou! O privi nemișcat.

- Gom jabbarul e la gâtul tău, vorbi ea. Gom jabbarul, dușmanul suprem. Un ac cu vârful otrăvit. Nu! Să nu faci nicio mișcare, otrava nu iartă.

Paul își simți gâtul uscat, încercă să înghită. Nu izbutea să-și ia ochii de pe chipul zbârcit al bătrânei, de la ochii scăpărători,